

Telecí, 6.1.19, Zjevení Páně

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Hle, nyní přichází Panovník Hospodin a v jeho ruce je království a moc a sláva.

Bože, předej své soudy králi a svou spravedlnost královskému Synu, aby obhajoval tvůj lid spravedlivě a tvé ponížené podle práva. (Iz 40, 10; Ž 72, 1-2)

PÍSEŇ 611 není lepší

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane! Přicházíme k tobě a skláníme se před tebou. Chceme tak vyjádřit naše díky. Chceme ti tak vzdát chválu. Za tvé spasení, za vítězství dobra, pravdy a lásky, které jsi v světě připravil.

Mnozí nám namítají: Nic není vidět, není, kdo by to způsobil. Ale naše víra vidí. V semeni rozpoznává budoucí strom. V chudém dítěti věčného krále. Naše víra, ač mnohdy slabě a skomíravě, hledá tvou slávu. Ač mnohdy s pochybami a zviklaná, přeci je otevřená pro tvá znamení, učí se jim rozumět a poznávat je.

Prosíme o tvého Ducha, který dává a posiluje dar víry. Prosíme za působení tvé moci, která dává prohlédnout, otevírá oči. Prosíme za tvou přítomnost, která vede k hledání a dává se nalézt. Pane, smiluj se! Amen

I. ČTENÍ / Mi 5, 1-3

PÍSEŇ / 196 co činí Bůh

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Tak jako ke Kristu směřovali mudrci od východu, pokorně k němu směřují i naše prosby:

Pane Ježíši, Králi všeho světa! Prosíme za všechny, kdo jsou v tomto světě chudí. Tys přišel jako chudý, abys byl chudým blízko. Ukazuj jim, že je nikdy neopouštíš, ale jsi s nimi.

Prosíme za všechny, jejichž život je v ohrožení, ať kvůli nemocím či kvůli jiným lidem. Tebe samého mnozí na životě ohrožovali, i v ohroženosti jsi nám blízký. Posiluj ohrožené, buď s nimi.

Prosíme za všechny, jejichž život je prázdný. Ukazuj se jim jako pramen naplnění a smyslu, radosti i pravdy. Přicházej do blízkosti, aby mohli nalézat cestu k tobě.

Prosíme za nás. Učiň si nás otevřené a hledající. Dej, ať jdeme za tebou a jen tobě se klaníme. Ať takto žijeme světu na svědectví, ať zvěstujeme celou svou bytostí, že jsi s námi. Zůstávej s námi.

Ty jsi naše Cesta, pravé Slovo a věčná Radost. Pro tvou blízkost pozvedáme svůj hlas a společně se modlíme: Otče náš... Amen

III. ČTENÍ (POSLÁNÍ) 2. Kor 3, 18 - 4, 1-2

Na odhalené tváři nás všech se zrcadlí slavná zář Páně, a tak jsme proměňováni k jeho obrazu ve stále větší slávě – to vše mocí Ducha Páně. A proto, když nám byla z Božího slitování svěřena tato služba, nepoddáváme se skleslosti. Nepotřebujeme skrývat nic nečestného, nepočínáme si lstivě ani nefalšujeme slovo Boží, nýbrž činíme pravdu zjevnou, a tak se před tváří Boží doporučujeme svědomí všech lidí.

POŽEHNÁNÍ Bůh nám žehná, Bůh náš. Bůh nám dává svoje požehnání. Necht' se ho bojí všechny dálavy země. Amen. (Ž 67,7b.8)

PÍSEŇ 489 tvé požehnání

H. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) / Mt 2, 1-6

Milí přátelé v Kristu,

slavíme dnes neděli Epifanie neboli Zjevení Páně. Den, kdy si podle církevního roku připomínáme zjevení Boha, Stvořitele nebe i země, Pána a Spasitele celého světa i nás všech.

Pán Ježíš se nám sice již narodil, ale že v tomto nepatrném a bezmocném děcku dochází ke zjevení pravého Boha a pravého člověka, si ještě párkrát zopakujeme. Je to totiž důležité, neboť něco takového se neděje každý den, a i sám Bůh k nám přichází takřka neustále, tak proč si to nepřipomenout ještě jednou, dvakrát.

Věc se má totiž tak, že podle Matoušova sepsání se k Pánu Ježíši narozenému v judském Betlémě za dnů krále Heroda vydali i mudrci od východu. Ale ještě, než tam k němu došli, objevili se napřed v Jeruzalémě, aby se tam zeptali, kde se ten právě narozený král Židů vlastně narodil, když totiž na východě viděli jeho hvězdu a přišli se mu poklonit. Ptají se rovnou na židovského krále, nejen malé děťátko v jeslích, ale v podstatě na Boha zjeveného v malém dítěti. Ptají se na toho, kdo by jim měl časem vládnout, kdo by měl postupně převzít otěže celého světa nebo přinejmenším samým Bohem vyvoleného lidu Izraele. Ptají se na svého příštího vladaře, vévodu, který se časem stane i jejich pastýřem a králem. Ale ptají se na mís-

tě, kam je sice podle všeho zavedla hvězda od východu nebo co to tehdy bylo, ale současně tam, kde sídlil tehdejší král Herodes, a ten o nějakém jiném králi nechtěl ani slyšet. Byť si právě narozeném. Položme si proto otázku, co to vlastně znamenalo a znamená, že se někde narodil někdo, kdo pouhým svým narozením zneklidňuje někoho, jako třeba tehdejší vládnoucí struktury a současně se v něm rodí ten, který nám má vládnout místo nich. Ti mudrci se ptají správně po tom, co se děje, kam je vede samo nebe a kde najdou toho, po kom se občas ptáme i my všichni, kdo toužíme po nějakém jasném nasměrování. Ptají se však tam u toho, koho to právem muselo naštvat, rozhněvat nebo jen znepokojit, protože tím jediným králem je přece on, Herodes. Hvězda, ne-hvězda.

A tak se po tom Mesiáši, nově narozeném Kristu a králi ptá i on sám. Sezve si na to i proto všechny velekněze a zákoníky, co jich jen po Jeruzalémě je a ptá se jich po vzoru těch předchozích hledačů, kde že se má ten Mesiáš narodit. A oni mu to celkem ochotně řeknou. Po všech těch otázkách konečně nějaká odpověď, která navíc vycházela ze starodávných a starozákonních proroctví, které tehdy všichni dobře znali, že totiž v judském Betlémě.

A jsme doma. Na otázku, kde, dozvídáme se, že v Betlémě, což my už samozřejmě víme, ale tady jde navíc o příštího vladaře. A

to není jen tak. Že se v Pánu Ježíši zjevil sám Pán Bůh, už sice taky víme, ale že z něj vyjde i příští vévoda, tak proč to neříct.

Celý ten vtip je v tom, že to narození nového krále znamená až příliš mnoho. A kromě toho, že je doprovázeno mnoha znameními, a znepokojuje, koho má znepokojit, tak se tu setkáváme především s neobyčejným rozsahem a dosahem celé té události. Setkáváme se s tím, že narození jednoho malého dítěte mění všechny dosavadní společenské řády, struktury a mocenské představy. Ze dnů krále Heroda stává se skoro pohroma, neboť má přijít ještě někdo jiný a větší a lepší, který by měl časem vládnout místo něho, ale co-pak to, místo všech těch pozemských králů, kteří si židovský lid a národ do té doby téměř podmanili. Přichází totiž ten, koho už sotvakdo snad vyjma dávných zaslíbení čekal a teď ho jen najít.

A přijít se mu poklonit. Ne, ten právě narozený král Židů nepřišel na tuto zem, abychom se mu my přišli poklonit, ale všichni ti mudrci, a nakonec i sám Herodes se mu chtěli poklonit, aby tak uznali jeho moc. Ti mudrci k němu nakonec dojdou, u Heroda to bude složitější, o tom si povíme třeba ještě jindy. V každém případě se tu setkáváme s obrovským svědectvím víry, s vyznáním Boží svrchovanosti a lidské podřízenosti. U mudrců od první chvíle, u Heroda jako záblesk hvězdy, která je však posílá do Betléma.

A setkáváme se tu i s Božím oslovením, s důvěrou ve smysl Božího zavolání. Hle, hvězda, tak jdeme. Kde je, abych se mu i já mohl poklonit. Ptají se tak mudrci od východu, ptá se tak Herodes, byť z opačné strany, ale můžeme se ptát my všichni, kdo toužíme po Boží pravosti a přítomnosti.

A všechno to mu samozřejmě řeknou velekněží a zákoníci. Coby protějšci mudrců znají Písma zepředu, zezadu, neptají se vůbec na nic a jen odpovídají. Odcitují slova proroka, jako by o nic nešlo. Nic nehledají, na nic nečekají, jen plní, na co se jich ptá někdo jiný. Neptají se, proč se na to ten Herodes ptá, proč ho to zajímá a prostě vyprávějí. Uzavření ve svých znalostech a lhostejnosti. Vůbec je nezajímá, co má Herodes za lubem, to musejí rozpoznat až mudrci ve snu.

A kde v tom všem jsme my, církve Kristova? Až dosud jsme se především radovali z objevení hvězdy, která nám poměrně dlouho svítila na cestu, pak jsme oslavovali jeho jméno a vítali ho coby Božího Syna, že přišel až k nám. Radovali jsme se ze společné radosti, která nás chvíli provázela. A v očekávání Božího oslovení třeba přivedla až sem.

Herodes i velekněží byli ochotni obětovat druhé pro své plány a pro svůj klid. Mudrci a ti, kdo berou vážně jejich příběh, jsou ochotni obětovat své plány a svůj klid pro druhé – pro to dítě. Přiná-

šejí své oběti pro něco, co je navíc ještě v plenkách. A vůbec není jisté, jak to všechno dopadne. Kolik ohrožení, překážek a pastí ještě lidé způsobí, vymyslí a nastraží, aby dosáhli toho svého. Pro sebe, nikoli pro druhé. A přece, díky základní důvěře v Boží věrnost zaslíbením, jim to není zatěžko. Mudrci vidí dál. Stačí jim znamení a vydávají se na cestu hledání. Hledají, i když už třeba vědí, ale přesto jsou stále na začátku. Neuzavírají se prvním nalezením a jdou dál. Stačí jim hvězda a slovo a jdou. Taková je síla pravého Božího oslovení. Na to se i my můžeme spolehnout. K tomu můžeme zvát všechny hledající, kdo se ptají po tom právě narozeném dítěti.

A kde že se ten Ježíš, náš příští pravý a skutečný král a spasitel má narodit? V judském Betlémě, slyšíme už po několikáté, jde už jen o to tam dojít. Do Betléma v Judeji, ne nejmenšího mezi všemi jinými místy a městy, hlavně však toho, odkud vyjde ten, který bude naším příštím pastýřem. Jistý konflikt mezi Ježíšem a mocenskými autoritami o to, kdo je tím pravým králem a spasitelem vyhrává ten, který bude současně pastýřem. Ano, kralovat a vládnout by měl nakonec ten, kdo svůj lid především pase. Kdo mu slouží a dává, co i potřebuje. To je ten, k němuž míří a v němž nachází svůj smysl i všechna lidská moudrost. Ke komu vedou cesty těch, kdo se správně a pokud možno s čistými úmysly zeptají. Titul král Židů, který mudrci narozenému dítěti dávají, ukazuje, že Ježíš je ten, k němuž

všechny Hospodinovy cesty s lidem Staré smlouvy míří, v němž mají svůj cíl a své naplnění. A ano, už u proroka je psáno, že Mesiáš, král Židů přijde z Betléma!

Pán Bůh se v Ježíši zjevil proto, aby nám mohl sloužit i jako člověk. A my mohli na oplátku posloužit jemu oslavením jeho jména a poslušností jeho vedení ke svobodě a pravdě. Co k tomu dodat. Z jedné nikoliv nejmenší Judovy země stává se místo narození i jejich příštího krále, ze dnů dosavadního krále Heroda jeden velký otřes z toho, co nebo spíš kdo ještě přijde, z otázky mudrců, kde je odpověď tam, kde svítí hvězda. Z otázky po smyslu celého toho putování narozené dítě a být mu k službám.

Tomu stále stejně bezmocnému a bezbrannému Ježíši Kristu, který i uprostřed veškerých mocenských sil a zápasů o moc nad tímto světem nepřináší nic jiného než záchranu celého tohoto světa. Do něhož svým narozením vstoupil a s nímž se bude celý život potýkat.

Mudrci od východu tedy konečně našli krále, kterého hledali, zaradovali se, padli na zem a obětovali mu přinesené dary. Zatímco vládci lidu se svými přívrženci ho de facto odmítají, pohanští mágové nebo kdo to vlastně tenkrát byli, ho hledají a pak i vzývají. Zde a nyní, v tomto nepatrném a bezmocném děcku dochází ke zjevení Boha. A k tomuto Bohu, jakož i k poznání pravé moudrosti vede jediná cesta poslušné víry v Ježíše Krista. PÍSEŇ / 452 za dar slova